

จ.ณ

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ใจนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว
ของ
พระเอก

จี้จิง 纪婴
เขียน

หยกน้ำแข็ง
แปล

115014 ดิจิทัลจากห้องสมุด

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับการท่องเที่ยวทรมานไปพร้อมหนึ่งหนึ่ง เผยจี้ และเหล่าศิษย์สำนักกระบี่ในสองเล่มที่ผ่านมา ตอนนี้บทลิตให้ป็นนางร้าย แต่เ็นกลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอก 3 กลับมาสร้างเสียงหัวเราะและความประทับใจให้ทุกท่านอีกครั้งแล้วค่ะ

สำหรับเล่มนี้ หนึ่งหนึ่งและเผยจี้ยังคงต้องฝ่าฟันการทดสอบในดินแดนลึกลับไปด้วยกัน ทว่าระหว่างทางพวกเธอกลับค้นพบความลับที่โยงใยกับชะตาของเผ่าจิ้งจอกวิญญาน รวมทั้งเบื้องหลังการหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยของเผ่ามาร

สรุปแล้วความจริงที่ถูกปิดบังนั้นคืออะไร และหนึ่งหนึ่งจะสามารถปกป้องเผ่าจิ้งจอกวิญญานไว้ได้หรือไม่ ขอเชิญคุณผู้อ่านทุกท่านร่วมติดตามในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อรุณ

หีบหีบ สะดุ้งตื่นขึ้นเพราะเสียงร้องไห้ของ

ยามนี้ท้องฟ้ายังไม่สว่าง ดวงตะวันคงยังซ่อนตัวอยู่ รอบด้าน
มีแต่ความเงียบสงัด ทำให้เสียงร้องไห้ของโหยหวนด้วยความตกใจนี้ยิ่งเด่นชัด
เป็นพิเศษ ราวกับเสียงหวีดร้องของกาน้ำเวลาเดือดจัด เสียงนั้นแหวก
ทะลุคำคืนอันมืดสนิทจนเป็นโพร่งใหญ่

เสียงร้องนี้ดึงดูดความสนใจของหนึ่งหนึ่งได้ทันทีที่ได้ยินโดยไม่ต้อง
สงสัย เพราะเสียงนี้คุ้นหูเธอยิ่งนัก แม้จะแตกพร่าไปบ้าง แต่จาก
น้ำเสียงโหยหวนดูวิญญูณร่ำไห้เช่นนี้ ทว่าทั้งแดนบำเพ็ญเพียรเกรงว่า
จะมีเพียงเธอจื่อโจวที่ส่งเสียงร้องแบบนี้ออกมาได้เท่านั้น

เสียงรบกวนนั้นปลุกอาการง่วงงุนของหนึ่งหนึ่งให้หายไปจนหมด
เธอลืมตาขึ้น ก่อนจะเห็นเผยจีที่ลุกขึ้นนั่งบนผ้าห่มอยู่ห่างออกไปไม่กี่

เหมือนชายหนุ่มจะรับรู้ได้ถึงสายตาของเธอ เขาจึงหลบขนตา
ยาวมองมา ในดวงตายังมีเค้าความง่วงงุนอยู่เล็กน้อย แววตาสีดำสนิท
เคลือบไปด้วยประกายน้ำคล้ายมีหมอกบางปกคลุม

เผยจีหันมามองหนึ่งหนึ่งอย่างปราศจากความระแวงระวัง
เส้นผมของเขายุ่งเหยิง มีบางเส้นพลิ้วผ่านข้างแก้ม รอยแดงจางๆ ตรง
หางตาตัดกับไผ่น้ำตา ความเย็นชาและความดุนที่มักจะใช้ผลักไสคน

ออกไปไกลเป็นพันหลัณเจ็อง เส้นผมทำให้เขาดูคล้ายหนุ่มน้อย
ข้างบ้านผู้ไร้เดียงสาเสียมากกว่า

สาบเลื้อยของเขายับย่นคล้ายระลอกคลื่น เผยให้เห็นลำคอขาวซีด
และผอมบาง

พวกเขาสองคนอยู่ห่างกันเพียงหนึ่งช่วงตัว ไม่รู้ว่าเผยจี้เอา
กระบี่มาวางตรงกลางตั้งแต่เมื่อใด รวากับใช้เป็นเส้นแบ่งเขตแดน
ระหว่างเธอกับเขา แต่การตื่นขึ้นมาพร้อมกัน อีกทั้งมองดูกันและกัน
เช่นตอนนี สภาพของเผยจี้ทำให้หนึ่งหนึ่งมีความรู้สึกเหมือนตน
ได้ร่วมเรียงเคียงหมอนกับเขายิ่งนัก

หยุด...หยุดเดี๋ยวนี้

เธอ...เธอ...เธอ...เธอคิดเรื่องบ้าอะไรอยู่!

หนึ่งหนึ่งถึงกับหน้าแดงกำจนลามถึงใบหู เพราะความคิดเมื่อครู่
เธอรึบกำหน้อย่างร้อนรน แสร้งทำเป็นตะแคงใบหูเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น “เสียงเมื่อครู่ใช่...”

เผยจี้ผงกศีรษะรับคำ “ศิษย์พี่เฮ้อ”

แม้เฮ้อจ้อใจจะเคยหาเรื่องเขามาก่อน แต่ยามนั้นทั้งสองคน
ยังไม่รู้จักกันดีนัก ย่อมเข้าใจผิดกันได้ ยิ่งไปกว่านั้น เผยจี้ก็คุ้นชินกับ
สายตาเย็นชากับการถูกลั่นแกล้งมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่ได้เก็บเรื่องนี้
มาใส่ใจ

ผู้คนและเรื่องราวรอบตัวล้วนไม่มีความสำคัญต่อเขา เมื่อเขา
ไม่ได้ให้ความสนใจ ก็ย่อมไม่มีความจำเป็นต้องไปถือสาหาความ

เสียงร้องลั่นที่ดังขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยนี้ ฟังดูน่าสะพรึงกลัว
อย่างมาก หลังจากเสียงเงียบลง ก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีก ทำให้หนึ่งหนึ่ง
รู้สึกเป็นกังวล จึงรีบมุ่งหน้าไปยังต้นตอของเสียงพร้อมกับเผยจี้

ในป่าเต็มไปด้วยต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าอบบั้งแสงอาทิตย์ ถ้าที่พวกเธออาศัยตั้งอยู่ใกล้ทางออกของป่า เมื่อเดินผ่านพงหญ้าและต้นไม้ได้ไม่นาน ทศนียภาพตรงหน้าก็พลันเปิดโล่ง ดั่งผ่านพ้นความมืดมิดเข้าสู่แสงสว่าง

กลิ่นสีเขียวที่เคยอบบั้งสายตาค่อยๆ ลดน้อยลง เผยให้เห็นแสงยามรุ่งเช้าปรากฏวไร

ขณะนี้ยังไม่ถึงยามเหมา¹ เพิ่งย่างเข้าสู่ยามรุ่ง ดวงอาทิตย์ยังคงซ่อนตัวอยู่หลังแนวเขา มีเพียงแสงสีชาวมชมพูจางๆ ราวกับน้ำหมึกซึมอยู่บนกระดาษ ค่อยๆ แผ่ปกคลุมไปทั่วผืนฟ้า

ท้องฟ้าสว่างจนแทบโปร่งใส งดงามราวภาพลวงตาใต้แสงรุ่งอรุณ หนึ่งหนึงอดคิดไม่ได้ว่า มันคล้ายกระจกใสขนาดมหึมาไร้ขอบเขต

ดวงดาวไม่กี่ดวงกระจัดกระจายไปทั่วผืนฟ้า ขณะเดียวกันก็สะท้อนลงบนผิวน้ำของทะเลสาบนอกแนวป่า

จนถึงตอนนี้หนึ่งหนึงจึงเพิ่งเข้าใจว่า เหตุใดดินแดนแห่งนี้จึงได้ชื่อว่า ‘สุยจิ้ง’

เมื่อมองออกไปจะเห็นทะเลสาบวงกลมห้าหรือหกแห่งเรียงรายติดกัน ผิวน้ำสงบนิ่งไร้คลื่นลม มีสีเขียวอมฟ้าใสราวกับหยก ภายใต้แสงแรกของรุ่งอรุณ ทำให้มันคล้ายไข่มุกกลมเกลี้ยงหลายเม็ดวางเรียงรายอยู่บนพื้นดิน

ประกายจากน้ำและแสงจากฟากฟ้าหลอมรวมเป็นหนึ่ง สะท้อนภาพของหมู่ดาวและก้อนเมฆที่ปลายขอบฟ้า มองผิวน้ำดูคล้ายกระจกบางๆ วางราบอยู่บนพื้นดิน

¹ ช่วงเวลา 5.00 - 7.00 น.

แม้ภาพตรงหน้าจะงดงามเพียงใด ทว่ากลับไม่พบแม้แต่เงาของ
เฮ่อจื่อโจว บรรยากาศรอบข้างเงียบสงัดอย่างน่าประหลาด ไม่มีวี่แวว
ต้นตอเสียงร้องโหยหวนของเฮ่อจื่อโจวเมื่อครู่แม้แต่หน่อย

ถึงแม้เฮ่อจื่อโจวจะเป็นคนพึ่งพาไม่ได้ แต่ก็คงไม่ถึงขั้นเดินสะดุด
แล้วตกลงไปในทะเลสาบละมั้ง

หนิงหนิงรู้สึกสับสน จึงก้าวไปข้างหน้าอย่างมีนงงสองสามก้าว
ก่อนลงร้องเรียกว่า “เฮ่อจื่อโจว?”

ไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับมา

เมื่อมาอยู่ใกล้ทะเลสาบ หนิงหนิงก็มองเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
ความมืดของยามราตรีค่อย ๆ จางหายไปทีละน้อย ผืนน้ำใน
ทะเลสาบถูกแต่งแต้มด้วยแสงอ่อนยามเช้า เกิดระลอกคลื่นสะท้อนเป็น
ประกายดังเกล็ดปลา รอบข้างเต็มไปด้วยหมอกสีขาวขุ่นราวกับน้ำนม
ลอยเอื่อยไปทั่ว ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจนเท่าไรนัก เมื่อหนิงหนิงก้มหน้า
ดูผืนน้ำทะเลสาบ ก็มองเห็นเงาของตนเองสะท้อนอยู่

ทันใดนั้น เธอก็ชะงักไปเล็กน้อย

ทั้งที่รอบตัวไม่มีลม ไม่มีคลื่น แต่เงาของเธอกลับสั่นไหวรุนแรง
โดยไร้เหตุผล ก่อนที่เสียงร้องเตือนของเผยจี้พลันดังขึ้นจากทางด้านหลัง
“ศิษย์พี่หญิงเล็ก!”

สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากเสียงของเขาคือ เสียงน้ำแตกกระจาย
มือผอมแห้งเหลือแต่กระดูกและเปราะเปื้อนไปด้วยคราบเลือด
ข้างหนึ่งโผล่พรวดขึ้นจากผืนน้ำทะเลสาบอันสงบนิ่งไว้ระลอกคลื่น
ก่อนจะพุ่งตรงคว้าข้อเท้าของหนิงหนิงเอาไว้!

นับตั้งแต่ได้ยินเสียงร้องโหยหวนของเฮ่อจื่อโจว หนิงหนิง
ก็คาดเดาได้ว่าในดินแดนลี้ลับแห่งนี้จะต้องมีบางสิ่งไม่ชอบมาพากล

เธอจึงเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น และคอยระแวดระวังอยู่ตลอดเวลา

เมื่อเห็นมือเปื้อนเลือดอันน่าสะพรึงกลัวปรากฏขึ้นมาอย่างกะทันหัน หนึ่งหนิงก็รีบตั้งสติ ก่อนกระโดดหนีไปทางด้านหลังและร้ายอาคมในใจ เพื่อปล่อยลำแสงกระบี่อันคมกริบพุ่งใส่มันทันที

มือข้างนั้นหลบไม่ทัน จึงถูกปราณกระบี่ที่รวดเร็วปานสายฟ้าฟันเข้าเต็มแรง จนเลือดสีดำสนิทขึ้นเหนียวทะลักออกมาจากผิวหนัง

มันน่าจะเจ็บปวดมากถึงดินพราดอยู่ในน้ำ ทำให้น้ำแตกกระจายออกเป็นวงกว้าง แต่สิ่งที่น่าประหลาดคือ น้ำที่กระเซ็นเหล่านั้นไม่ได้เป็นสีเขียวมรกตใสเหมือนผิวน้ำทะเลสาบ ทว่ากลับมีกลิ่นคาวคูลิ่ง น่าสะอิดสะเอียน และมีสีแดงคล้ำปนดำดูน่าสะพรึงกลัว

นี่มัน...เกิดเรื่องอะไรขึ้น

หนึ่งหนิงยังไม่ทันได้สติจากภาพผิดปกติตรงหน้า มือที่ถูกลำแสงกระบี่ฟันจนเลือดอาบ ก็ยื่นขอบฟingersแล้วพุ่งตัวกระโจนขึ้นจากน้ำท่ามกลางเสียงน้ำดังซ่า มันส่งเสียงกรีดร้องบาดหูและเต็มไปด้วยกลิ่นอายสังหาร

เจ้าของมือเปื้อนเลือดดูคล้ายมนุษย์ แต่มีไซ่มมนุษย์ ถึงแม้มันจะมีใบหน้าและแขนขาไม่ต่างจากคนปกติ ทว่ารูปร่างและสัดส่วนร่างกายกลับบิดเบี้ยวผิดธรรมชาติจนน่าขนลุก

ดวงตาคู่นั้นกลวงโป้ไร้แววและมีขนาดใหญ่กว่าดวงตาของคนปกติถึงสามเท่า เส้นเลือดฝอยแดงฉานปกคลุมไปทั่วดวงตาราวกับเถาวัลย์ ส่วนที่ควรจะเป็นจมูกกลับมีเพียงรูเล็กๆ สองรูเท่านั้น

หากจะเปรียบเทียบกับก็คงคล้ายกับลอร์ดโวลเดอมอร์² ในรูปแบบ

² เป็นตัวละครในภาพยนตร์และนวนิยายชุดเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์

คนแคระ เพราะไม่มีทั้งจมูกและผม ตัวของมันสูงเพียงอกของหนึ่งหนึ่ง
แขนขาเล็กพอมเหมือนกิ่งไม้แห้ง แต่กลับมีเล็บยาวเหมือนใบมีดที่เปื้อน
โคลนและคราบเลือด

แม้หนึ่งหนึ่งจะเตรียมใจไว้แล้ว แต่เธอก็ไม่คาดคิดว่าสิ่งที่โผล่
ขึ้นมาจากทะเลสาบอันเงียบสงบ จะเป็นสิ่งมีชีวิตศิโรตม์ไลน์กลมมน
แวววาวประหลาดเช่นนี้ รวากับไข่ต้มเพิ่งลวกเสร็จ

หนึ่งหนึ่งไม่เคยเห็นสัตว์ประหลาดเช่นนี้มาก่อน กลืนความเลือด
คลั่งจากร่างของมัน ทำให้เธอต้องขมวดคิ้ว เผยจี๋ที่อยู่ข้างเธอมีสีหน้า
เย็นชาแฝงความดุตัน ตั้งท่าจะชักกระบี่เข้าสู่ แต่ทันใดนั้น เขาก็ได้ยิน
เสียงลมพุงแหวกอากาศเฉียดข้างหูไป

ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งออกมาจากในป่ารวดเร็วดุจสายฟ้า เปล่ง
ประกายแสงเหลืองทองที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ก่อนปักทะลุอกของ
สัตว์ประหลาดอย่างแม่นยำ

แรงของลูกธนูนั้นมหาศาล ทันทีที่ลูกธนูสัมผัสร่างของมัน
สายฟ้าสีทองจากลูกธนูก็แผ่กระจายออกรวากับใยแมงมุมปกคลุมทั่ว
ทั้งหน้าอกของมันอย่างรวดเร็ว ทำให้สัตว์ประหลาดตัวสั่นทึ่มและ
ร้องลั่นสุดเสียง

“นี่คือภูตคันท้องในทะเลสาบ”

เสียงสตรีที่หนึ่งหนึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนดังมาตามลม น้ำเสียง
ราบเรียบ ไร้คลื่นอารมณ์ “พวกท่านคือคนของสำนักเซียนที่บุกเข้ามา
ที่นี่ใช่หรือไม่ หากอยากมีชีวิตรอดก็อย่าเข้าใกล้แหล่งน้ำเด็ดขาด”

หนึ่งหนึ่งหันหน้าไปตามเสียง ก่อนจะเห็นหญิงสาวหน้าตา
อ่อนวัยผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงปากทางเข้าป่า

นางดูไม่เหมือนศิษย์ที่เข้าร่วมการทดสอบ นางแต่งกายด้วย

ชุดรัดกุมแบบสั้นสีขาวนวลดูแสงจันทร์ ผมยาวถูกรวบขึ้นเป็นหางม้า
เรียบง่าย แต่ดูทะมัดทะแมง ในมือถือคันธนูขนาดใหญ่สีแดงเข้ม
เหมือนเปลวเพลิง สายธนูเปล่งประกายสีทองคล้ายสายฟ้า

สิ่งที่สะดุดตามากที่สุดคือ หูจิ้งจอกสีขาวบริสุทธิ์นุ่มฟูสองข้าง
บนศีรษะของนาง

ยามลมพัดผ่าน ทำให้ขนละเอียดนุ่มฟูบนปลายหูพลิ้วไหวเบาๆ
ดูน่ารักน่าเอ็นดู ทว่ากลับขัดกับท่าทีสุขุมและจริงจังเกินวัยของเด็กสาว
อย่างสิ้นเชิง

“ภูตคั่นห้อง?”

สัตว์ประหลาดตัวนั้นถูกลูกธนูปักเข้ากลางอก เซถลาร่วงกลับ
ลงไปในทะเลสาบ เกิดเป็นระลอกคลื่นเล็กน้อย จากนั้นทุกอย่าง
ก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง หนึ่งหนึ่งจ้องมองผิวน้ำราบเรียบ
ในใจยังคงระแวงระวังอยู่ ก่อนเอ่ยว่า “ขอบคุณแม่นางที่ช่วยเหลือ
ไม่ทราบว่าจะลงน้ำในดินแดนลึกลับแห่งนี้มีเงื่อนไขอันใดแอบซ่อน
อยู่หรือไม่”

เธอหยุดนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวด้วยความร้อนใจว่า “สหาย
คนหนึ่งของพวกเขาอาจถูกลากลงไปในน้ำ แม่นางพอจะมีวิธีช่วยเขา
ขึ้นมาหรือไม่”

เสียงร้องของเฮอจือโจ้วฟังดูโหยหวนยิ่งนัก เขาน่าจะประสบ
พบเจอกับอันตรายเป็นแน่

จากเหตุการณ์ที่เพิ่งเผชิญมาเมื่อครู่ หนึ่งหนึ่งคิดว่าเฮอจือโจ้ว
คงถูกเจ้าสัตว์ประหลาดลึกลับพวกนั้นโจมตีเช่นกัน และการที่พวกเขา
หาตัวเขาไม่พบ อาจเป็นเพราะเขาตกใจจนหนีไม่ทัน ถูกฉุดลงไป
ในทะเลสาบอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

เด็กสาวในชุดรัดกุมขมวดคิ้วพลางส่ายหน้า “ท่านทั้งสองคงไม่ทราบว่ในแหล่งน้ำของที่นี่อันตรายอย่างยิ่ง มันคงจำกฏตผีปีศาจไว้มากมาย แม้พวกมันจะถูกควบคุมอยู่ภายในค่ายกล ไม่สามารถหลุดออกมาได้ง่ายๆ แต่หากมีผู้ใดไปยืนอยู่เหนือผิวน้ำ พวกมันจะอาศัยเงาสื่อในน้ำเป็นช่องทางทะลุค่ายกลออกมา”

หนึ่งหนึ่งไม่เคยได้ยินค่ายกลประหลาดเช่นนี้มาก่อน เธอจึงหันไปสบตากับเผยจี๊แวบหนึ่ง และได้ยินเด็กสาวในชุดรัดกุมพูดต่อว่า “หากพลัดตกลงไปในน้ำ ก็จะถูกลากเข้าไปในอีกฝั่งหนึ่งของส่วยจิ้ง เว้นเสียแต่จะมีพลังบำเพ็ญตบะแก่กล้า มิเช่นนั้นย่อมยากจะรอดออกมา”

เฮ่อจื่อโจวมีระบบหินลับมีดอยู่กับตัว ตามปกติแล้วควรได้รับการคุ้มครองจากระบบ อีกทั้งในนิยายต้นฉบับก็ไม่ได้กล่าวถึงว่าเขาจะตายเร็วขนาดนี้

แต่ระดับความไม่น่าเชื่อถือของนิยายต้นฉบับเกินกว่าจะจินตนาการได้ เพราะมันมักจะข้ามเรื่องราวไปมาจนเกิดเรื่องไม่คาดฝันอยู่บ่อยครั้ง ทำให้หนึ่งหนึ่งไม่อาจวางใจได้

ขณะกำลังจะเอ่ยปากขอลงน้ำไปตามหาเฮ่อจื่อโจว เธอก็พลันได้ยินเสียงเผยจี๊ที่อยู่ข้างกายบอกว่า “ท่านอยู่บนฝั่ง ข้าจะลงน้ำไปตามหาเขา”

เผยจี้มองผาดเตี้ยก็อ่านความคิดของหญิงสาวออก หนึ่งหนึ่งยังไม่ทันได้เอ่ยปาก เขากลับชิงรับหน้าที่ไปเรียบร้อยแล้ว

“พวกท่านบ้าไปแล้วหรือ หากลงน้ำไปก็มีแต่ตาย เผ่าทั้งหมดของข้า...”

เด็กสาวในชุดรัดกุมคิดไม่ถึงว่าเผยจี๊จะเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้

นางยังพูดไม่จบ ก็มีเสียงกรีดร้องแหลมสูงดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน

เสียงนั้นฟังดูน่าเวทนาและตื่นตระหนก ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือไม่หยุด จนเสียงขอความช่วยเหลือกลายเป็นเสียงสูงแสบ แก้วหุรากับเสียงโถมคลั่ง

หากเงี้ยวฟังดูดี ๆ จะพบว่า นอกจากเสียงนั้นแล้ว ยังมีอีกเสียงหนึ่งที่ฟังดูคุ้นหู เสียงทุ้มต่ำแผ่วเบาและลั่นเครือเหมือนกำลังสะอื้น

หนิงหนิงเงี้ยวไปครู่หนึ่ง ก่อนแวตจะเป็นประกาย เธอหันไปขยิบตาให้เผยจี้ “ใช่เขาหรือไม่”

ชายหนุ่มในชุดดำที่กอดกระบืออยู่ผงกศีรษะด้วยสีหน้าเรียบเฉย “อืม”

เฮ่อจื่อโจวรู้สึกวุ่นวายในวันนี้จะเป็นวันดวงซวยของเขา

เริ่มตั้งแต่ต้องประชันทักษะการแสดงกับศัตรูคู่อาฆาตต่อหน้าฝูงชน สุดท้ายกลับถูกกล้องวงจรปิดจับภาพทั้งหมดเอาไว้ได้ ซ้ำยังถูกลากไปสอบสวนที่กรมอาญา กว่าเทียนเซียนจะไปรับตัวเขาออกมา ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งศีรษะยังไปติดอยู่ตรงประตูเรือเหาะอีก พอตอนลงจากเรือเหาะเข้ามาในดินแดนลี้ลับแห่งนี้ คอสวย ๆ ของเขาเกือบหัก ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้...

ลำพังแค่เขาตามหาสหายไม่พบก็น่าอนาถมากพออยู่แล้ว ผู้ใดจะคิดว่าแค่ตื่นมาจะล้างหน้าสักหน่อย พอก้มหน้าลงริมน้ำเท่านั้นให้ตายเถอะ กลับมีสัตว์ประหลาดหน้าตาเหมือนคนก็ไม่ใช่ ผีก็ไม่เชิง พุ่งขึ้นมาจากน้ำดังเขลงไปทันที

ไม่...นั่นไม่ควรเรียกว่า ‘น้ำ’

เพราะทะเลสาบในดินแดนลี้ลับแห่งนี้เป็นแค่ฉากหน้าที่มีไว้
หลอกตาเท่านั้น แม้มันจะดูใสสะอาดและเงียบสงบ ทว่าเมื่อเสียหลัก
ร่วงลงไป ถึงได้รู้ว่าข้างใต้มีแต่โคลนเหม็นคลุ้งกับเลือดสีดำข้นคลั่ก

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีสิ่งมีชีวิตรูปร่างประหลาดก็รู้กันว่าร้ายน้ำตรง
มาหาเขา มันใช้เล็บยาวแหลมเหมือนมีดฟันผักก่าข้อเท้าของเขา
เอาไว้แน่นอน

กลิ่นคาวเลือดและกลิ่นเน่าเหม็นของซากเนื้อลอยคลุ้งไปทั่ว
น้ำไหลทะลักเข้าหู จมูก และลำคอของเขอย่างต่อเนื่อง ในช่วงขณะนั้น
หัวใจของเฮ้อจื่อโจวเหมือนสิ้นหวังไปแล้ว

เขาสกปรกเลอะเทอะไปทั้งตัว

แม้จะสกปรกเพียงใด แต่เฮ้อจื่อโจวก็เป็นคนหนุ่มที่มองโลก
ในแง่ดีและรักชีวิตพอๆ กับเงิน ถึงจะตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย
เขาก็ยังพยายามสุดชีวิตเพื่อเอาตัวรอด

สุดท้ายในช่วงเวลาเฉียดตายที่เขา กำลังจะถูกลากเข้าไปในน้ำวน
สีดำกลางทะเลสาบ เฮ้อจื่อโจวก็ชักกระบี่ออกมาฟันกรงเล็บแหลมคม
ของพวกสัตว์ประหลาดที่จับเขาเอาไว้ และว่ายน้ำตะเกียกตะกายขึ้นฝั่ง
เหมือนสุนัข

ชายหนุ่มหนีรอดมาได้อย่างทุลักทุเล ทั้งตัวเต็มไปด้วยโคลน
กับเลือด ส่งกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียน เขาทั้งสองข้างถูกเล็บกรีด
จนเป็นแผลเหวอะหวะ ความหวาดกลัวกับความเจ็บปวดอย่างรุนแรง
ทำให้เขาเดินได้ไม่คล่องนัก

สภาพน่าอับอายเช่นนี้ไม่มีทางจะไปพบเจอผู้คนได้อีกแล้ว

พินาศย่อยยับ ราบเรียบไปสักทีเถอะ

ไม่รู้ว่าเมื่อไรเจ้าสัตว์ประหลาดในทะเลสาบจะโผล่ขึ้นมาอีก

เฮ่อจื่อโจวผู้ถูกเล่นงานจนหมดอาลัยตายอยากถึงกับอยากเฟ่นหนี
ออกจากสถานที่บ้าๆแห่งนี้ให้เร็วที่สุด

ขาทั้งสองข้างที่ถูกกัดยั้งเจ็บปวดมาก เฮ่อจื่อโจวกัดฟันพยายาม
ลุกขึ้นยืน แต่ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียง ‘กรอบแกรบ’ ดังมาจากพุ่มไม้
ข้างหน้า

เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาก็เห็นใบหน้าคุ้นเคย

ศิษย์น้องสวี่เย่จากสำนักวานเจี้ยนกำลังยืนแข็งค้างอยู่ตรงหน้าเขา
ในดวงตาใส่อบวิสุทธิของผู้ที่อ่อนต่อโลกเต็มไปด้วยความหวาดผวา
เมื่อเห็นเฮ่อจื่อโจวค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เขา สวี่เย่ยังมีสีหน้ารังเกียจ
และตื่นตระหนก เผลอถอยหลังหนี

เฮ่อจื่อโจว “?”

เด็กนี้...หรือรังเกียจเขาเพราะตัวสกปรก? ทั้งที่เคยร่วมเป็น
ร่วมตายกันที่เสี้ยวฉงชานแท้ๆ จะมาสนใจแค่โคลนสกปรกนี้ทำไมกัน
ถึงแม้เฮ่อจื่อโจวจะงุนงงกับท่าทางของสวี่เย่ แต่เขาก็ยังมีน้ำใจ
อยากจะเตือนอีกฝ่ายว่าในน้ำมีอันตรายซ่อนอยู่ ทว่าเมื่อครู่กลิ่นเอา
น้ำในทะเลสาบเข้าไปมากเกินไป พอเฮ่อจื่อโจวจะอำปากพูด เขากลับ
พ่นน้ำโคลนสีดำปนเลือดออกมา

เฮ่อจื่อโจวคิดว่า แม้หากจะดูน่าสยดสยองไปบ้าง แต่พวกเขา
ก็เป็นสหายนั่นแหละ ย่อมไม่มีอะไรน่ากลัว

ผู้ใดจะคิดว่าสวี่เย่กลับตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เขาตัวสั่นหัมพลง
ยกกระบี่ขึ้นมาพร้อมตะโกนร้องเสียงลั่น “เจ้า...เจ้าอย่าเข้ามาใกล้ล่ะ!”

สวี่เย่แทบจะร้องให้ออกมา เขาเพิ่งเฟ่นหนีออกมาจากการ
ตะลุมบอนระหว่างหลายสำนัก เดินหลงทางอยู่พักใหญ่จนแทบหมดแรง
กว่าจะหลุดพ้นออกจากป่ามาได้ พอมาถึงทะเลสาบท่ามกลางหมอกหนา

และแสงชมพูขมัว

ชายหนุ่มก็เห็นก้อนอะไรบางอย่างที่เต็มไปด้วยเลือดกับโคลน ค่อยๆ คลานขึ้นมาจากน้ำ สิ่งนั้นพยายามยึดตัวตรงในท่าทางบิดเบี้ยว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับเขา

อ้อ... ไม่ใช่ก้อนโคลน แต่ดูเหมือนจะเป็นมนุษย์คนหนึ่ง
แต่ให้ตายเถอะ! แถวนี่ไม่มีบ่อโคลนหรือเลือดสักนิด แล้วผู้ใด
จะประอบื้อนได้ขนาดนี้กันแล้ว จะเป็นคนได้อย่างไร ไม่มีทาง!

เขาควรจะเจรจาหรือจะสู้ดี

แต่สัตว์ประหลาดตนนั่นก้าวเข้ามาใกล้เขาก็ก้าว กล้ามเนื้อ
บนใบหน้ากระตุกไม่หยุด และสิ่งที่ปากเล็กๆ สีองเภา³ ฟ่นออกมาคือ
น้ำโคลนที่มีเลือดสีแดงปะปน

สิ่งที่สัตว์ประหลาดฟ่นออกมาไม่ได้มีแค่โคลน แต่ยังมีหัวใจ
ของสวี่เย่ที่แตกสลายเป็นเสียงๆ อีกด้วย

เมื่อรวมเข้ากับกลิ่นเหม็นเน่าที่ลอยออกมาจากตัว เสียงพลั๊กๆ
อ้อกกๆ แปลกประหลาดดังอยู่ล่ำคอ และรอยยิ้มบิดเบี้ยวที่แสบเยอยู่
ตรงมุมปากนั้น...

สวี่เย่ได้ยินเสียง ‘แกร็ก’ ดังขึ้นเบาๆ

เสียงกระดุกหัวเขาดังลั่นมาจากสัตว์ประหลาดตรงหน้า มัน
หัวเราะแห้งๆ แล้วก้าวเข้ามาหาเขา

“ช่วยด้วย! มันมาแล้ว! อย่าเข้ามานะ!!!”

สวี่เย่เป็นพวกซึกกลัวอยู่แล้ว เขาเติบโตมากับศิษย์พี่หญิงตั้งแต่
เด็ก ผู้อื่นมีมารดาถนอม ส่วนเขาไม่เหมือนผู้ใด เพราะได้ชื่อว่ามิ

³ หรือเซอร์รี่

“พี่สาวถนอม” ในแบบฉบับของผู้บำเพ็ญเพียร

คุณชายตัวน้อยผู้นี้ไม่เคยเจอภาพอันน่าสะพรึงกลัวขนาดนี้มาก่อน จึงแผดเสียงร้องลั่น “ศิษย์พี่หญิง ช่วยข้าด้วย!”

สวี่เย่หมุนตัวเฟ่นหนีสุดชีวิต โดยมีสัตว์ประหลาดสีแดงดำเป็นกระดำนกระด้างวิ่งไล่ตาม

ท่าทางตอนมันวิ่งยืงน่าขนลุก ขาวยาวโง่งนงนบิตเบี้ยวเป็นรูปโค้งแปลกประหลาด เลือดสดๆ ฟุ้งกระชูดออกมาเป็นสายไม่หยุด ราวกับน้ำพุเคลื่อนที่ไล่ตามหลังมา ข้ายังมีเสียงประกอบตาม

เสียงของสัตว์ประหลาดแหบพร่า เวลาพูดมันจะพ่นน้ำโคลนปนเลือดออกมา ระหว่างที่วิ่งไล่ตามสวี่เย่ เหมือนมันจะดุดะไรบางอย่างจนล้มลงกลิ้งไปกับพื้น แต่มันยังไม่ยอมหยุด มันขมก้นความเจ็บปวดจากขาทั้งสองข้างที่ซุ่มไปด้วยเลือด พยายามคลานตามมา พลางร้องตะโกนว่า “อย่า...ไป...ช่วย...ข้า...แหะ...”

ผู้ใดจะไม่หนีก็บ้าแล้ว! พวกปีศาจน้ำที่หาตัวตายตัวแทน ต้องตามต่อขนาดนี้เลยหรือ!

สวี่เย่วิ่งหนีพลางร้องให้และอาเจียน บางครั้งเกือบจะถูกไล่ตามทัน เขาก็ตะป่ไปที่หัวของสัตว์ประหลาดเต็มแรงเพื่อให้มันถอยไป “ศิษย์พี่หญิง! ท่านอยู่ที่ใด ช่วยข้าด้วย ศิษย์พี่หญิง!!!”

สัตว์ประหลาดด้านหลังใช้ทั้งมือและขาทั้งสองข้างตะเกียกตะกายพลางพ่นโคลนและฟองอากาศออกมา “อ้อกๆ...เย่...อย่าไป...”

สวี่เย่คือลม เชื้อจิวโจวคือทราย ไล่ติดตามกันไปจนสุดหล้าฟ้าเขียว⁴

⁴อิงมาจากเพลงเจ้าคือลม ข้าคือทราย จากเรื่ององค์หญิงกำมะลอ

บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุขสดใส การวิ่งไล่ในยามรุ่งสาง
วันนั้น กลายเป็นช่วงเวลาวัยเยาว์ที่สวีเยและเฮ่อจื่อโจวไม่มีวันลืมเลือน
แนะนำชื่อเรื่องใหม่ *สหายรักใคร่ผูกพันกันชั่ววันจันทร์*

จนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น แสงสีขาวนวลก่อนรุ่งสางเริ่มปรากฏที่เส้น
ขอบฟ้า

หนึ่งหนึ่งไม่คาดคิดเลยว่า เมื่อเธอตามเสียงจนมาเจอสวีเย
กับเฮ่อจื่อโจว จะได้เห็นภาพชวนตกตะลึงเช่นนี้

สวีเยร้องไห้หน้าตาไหลปรากเหมือนดอกสาลีต้องหยาดฝน
จนเกือบจะกลายเป็นมนุषย์น้ำตา ขาทั้งสองข้างดินสะบัดไปมา แต่เขา
ถูกเฮ่อจื่อโจวดึงขาขวากลับไป

ส่วนเฮ่อจื่อโจวกำลังนอนตัวสั่นเต็มอยู่บนพื้น เลือดจากต้นขา
ไหลทะลักออกมาไม่หยุด ทว่ากลับไม่สนใจแม้แต่หน่อย เขายังจับขาขวา
ของสวีเยไว้แน่น ก่อนค่อย ๆ คลานไปยังทิศทางที่สวีเยอยู่

ระหว่างคลานเขายังทำเสียงเหมือนพ่นฟองอากาศออกมา พร้อม
ผสมเสียงหัวเราะเย็นยะเยือก “เหตุใดท่านต้องหนีด้วย...หึ...ลอง
ลืมหาคูสิ ข้าอยู่ตรงหน้าท่านแล้ว หึ... โอ๊ยๆ”

สภาพของเฮ่อจื่อโจวน่ากลัวมาก มองผิวเผินเหมือนคนที่เพิ่ง
หลุดขึ้นจากโคลนหลังจากฆ่าคน ระดับความสยดสยองถึงขั้นที่บรรดา
ราชาแห่งภาพยนตร์สยองขวัญทั้งหลายต้องคำนับให้

เมื่อเฮ่อจื่อโจวเห็นหนึ่งหนึ่งก็อ้าปากยิ้มกว้างอย่างโง่ม จากนั้น
ก็ฟุบตัวลงกับพื้น ก่อนอาเจียนเลือดสีดำคล้ำขึ้นเหนือออกมา

หนึ่งหนึ่ง “...”

หมดหวังแล้ว พินาศย่อยยับ รีบ ๆ จบลึกที่เออะ

ณ ต้นไทรโบราณริมทะเลสาบ

หญิงสาวในชุดกระโปรงแดงผู้หนึ่งซ่อนลมหายใจยืนอยู่บนยอดไม้ เฝ้ามองเหตุการณ์ริมทะเลสาบด้วยความสนใจ ก่อนมุมปากจะยกขึ้นยิ้มอย่างผ่อนคลาย

นางคือศิษย์เกาะหนีกวงผู้ที่เคยพูดคุยกับทรงฉื่อในงานเลี้ยง

กลิ่นหอมอบอวลสดชื่นจากร่างกายของนางดึงดูดให้ฝูงผีเสื้อและนกบินมารายล้อม แต่หญิงสาวกลับไม่ใส่ใจนัก ชำ้ยังหยิบย่นต์สื่อสารจากอกเสื้อออกมาแผ่นหนึ่ง

‘เจอตัวนางแล้ว’

นางเขียนข้อความลงไปหวัดๆ ด้วยอารมณ์ผ่อนคลาย หางตาและคิ้วยังแผ่ด้วยรอยยิ้ม หญิงสาวครุ่นคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองสตรีแปลกหน้าที่อยู่ข้างกายหนึ่ง

สตรีผู้นั้นน่าจะเป็นจิ้งจอกเผ่าหนึ่งที่เกิดในดินแดนลี้ลับ กำลังกระซิบอะไรบางอย่างกับหนึ่งหนึ่งและเพยจี

หญิงสาวในชุดแดงเฝ้าคารออย่างอดทน รอยยิ้มกว้างขึ้นเรื่อยๆ พลันได้ยินเสียงสั่นเครือจากจิ้งจอกตัวนั้นว่า “ข้ามีกำลังอ่อนด้อยนัก หากพวกท่านปฏิเสธให้การช่วยเหลือ ดินแดนลี้ลับแห่งนี้คงจบสิ้น”

เจ้าเมืองหลวนเฉิงพูดไว้ไม่มีผิด โอกาสและโชคชะตาไม่คาดฝันในดินแดนลี้ลับมีอยู่มากมาย แต่โอกาสนี้ใหญ่โตเกินไปสักหน่อย

หญิงสาวในชุดแดงครุ่นคิด สายตากลอกไปมา ก่อนจรดพุทกันเขียนเพิ่มลงไปว่า

‘สำนักกระบี่เสวียนชวีดูเหมือนจะเจอคนที่ไม่คาดคิดเข้า ได้ข่าวสำคัญบางอย่าง พวกเราเล่นตามน้ำพวกเขาหน่อยแล้วกัน เหมือนครั้งก่อนที่พวกเขาถล่มแก๊งพวกเรา’

ดวงอาทิตย์ ค่อยๆ ลอยขึ้นจากทางทิศตะวันออก แสงอรุณแรก
ขับไล่ม่านรัตติกาลให้จางหาย ก่อนจะลอดผ่านชั้นใบไม้ลงมาเป็นริ้วแสง
สะท้อนลงบนใบหน้าของทุกคนในป่า

หนึ่งหนิงทนมองภาพตรงหน้าไม่ไหว จึงเบือนหน้าหนีด้วยสีหน้า
ซบซ้อน

เผยจี้ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย เขาขมวดคิ้วขณะเอ่ยว่า “ศิษย์พี่
เฮ่อ ศิษย์พี่สี่ พวกท่านกำลังทำอะไรกันอยู่”

ทันทีที่สี่เเย่เห็นทั้งสอง เขาก็พุ่งตัวเข้ามาขอความช่วยเหลือ
ด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก พลังดิบสัตว์ประหลาดด้านหลังอย่างแรง
พร้อมร้องตะโกนว่า “ช่วยด้วย! มันจะกินข้า มันจะกินข้าแล้ว!”

ไม่รู้ว่าสมองของสี่เเย่บรรจอะไรไว้กันแน่ ถึงได้มีแต่เรื่องกินคน
อยู่เต็มไปหมด วิชากระบี่ที่ร่ำเรียนมาคงไม่อาจช่วยเด็กหนุ่มผู้ถูกพี่สาว
ถนอมราวไข่ในหินผู้นี้ได้ เขาควรทิ้งกระบี่ไปเอาดีทางด้านเขียนหนังสือ
แทน จะได้เขียนเรื่องบันทึกคนบ้าฉบบ์แดนบำเพ็ญเพียร

โชคคิที่สี่เเย่ยังพอมีสติหลงเหลืออยู่บ้าง แม้จะไม่มากนัก
แต่เมื่อได้ยินคำว่า “ศิษย์พี่เฮ่อ” เขาก็พลันรู้สึกตัว แล้วหันไปมอง
ด้วยใบหน้าซีดเผือด

ทั้งสองคนมองหน้ากัน แม้จะเป็นเฮ่อจื่อโจว แต่ทุกอย่างกลับไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ครั้งแรกที่สวีเย่เห็นมนุษย์โคลนก่อนนี้ ฟ้ายังมีดอยู่ ประกอบกับผิวหนังในทะเลสาบก็ปกคลุมด้วยหมอกหนา ทำให้ภาพในระยะสายตาพร่ามัวไปหมด ทว่าบัดนี้หมอกหนาในป่าจางหายไปหมดแล้ว เมื่อแสงตะวันเริ่มสาดส่องลงมา เขาก็เห็นใบหน้าที่แท้จริงของเจ้าโคลนดำปี๋ตรงหน้าชัดเจน

“เฮ่อ...เฮ่อจื่อโจว?”

สวีเย่ตกใจจนแทบล้มทั้งยืน ถึงจะพอเดาได้ว่าเป็นเฮ่อจื่อโจว ทว่าในใจยังหวาดกลัวไม่หาย เขากลับหายใจ ผินทนต์กลิ่นเหม็นที่ลอยอยู่ในอากาศ ก่อนเอ่ยถามว่า “เจ้าไปฆ่าคนในบ่อมูลมาหรือ”

ไม่จำเป็นต้องถึงขนาดนั้นกระมัง

หนึ่งหนังก้าวเท้าออกมา จากนั้นอธิบายเสียงเบา “ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้มีบางสิ่งไม่ชอบมาพากล ได้ทะเลสาบเต็มไปด้วยเลือดและสัตว์ประหลาดที่มีนามว่า ‘ภูตคันฉ่อง’ มันซ่อนอยู่ในผิวน้ำ รอโอกาสจุดผู้ที่ผ่านทางลงไปได้น้ำ เฮ่อจื่อโจวน่าจะถูกมันเล่นงาน”

สวีเย่ฟังแล้วถึงกับพูดไม่ออก เขานึกถึงภาพของเฮ่อจื่อโจวตอนที่พยายามตะเกียกตะกายคลานตามเขามาพลางร้องตะโกนว่า ‘ช่วยด้วย’ แล้ว...เขายังตะคกระอีกฝ่ายไปตั้งหลายทีเหมือนตะลุมทึ้ง

“ข้าขอโทษ! ข้า...ห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ”

สวีเย่เป็นคนจิตใจบริสุทธิ์ ไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน ชายหนุ่มกลายร่างเป็นเครื่องประกาศเพื่อกล่าวคำขอโทษเข้าไปเข้ามา ก่อนจะหยิบไอศกรัค่าสองสามเม็ดออกมาจากถุงเก็บของ “นี่คือไอศกรัค่าขนาดพล ท่านเอาไปใช้ก่อนเถิด!”

แม้ก่อนหน้านี้พวกเขาสองคนจะร้องเสียงโหยหวนราวภูตผี แต่โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บสาหัส หนึ่งหนึ่งจึงแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนเอ่ยถามเสียงเบา “พวกท่านได้รับบาดเจ็บที่ใดหรือไม่”

ส่วเย่สายหน้าอย่างรู้สึกผิด ส่วนเฮ่อจื่อโจวรู้สึกน้อยใจเป็นอย่างยิ่ง ปากของเขาขยับเป็นรูปวงกลมบ้าง สามเหลี่ยมบ้าง สุดท้ายก็หยุดอยู่ที่การห่อปากเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมูหน้าจั่ว ฟันฟองสีดำออกมาเป็นระยะ พร้อมเปล่งเสียง “เจ็บที่ใจที่สุด”

ร่างกายของเขาที่เต็มไปด้วยเลือดและโคลนนั้นดูไม่น่ามองเอาเสียเลย หนึ่งหนึ่งจึงแอบร่ายอาคมชำระล้างหลายครั้ง แต่ผลลัพธ์กลับน้อยนิด ยิ่งไปกว่านั้น แหล่งน้ำทั้งหมดในดินแดนลี้ลับยังถูกปิดผนึกด้วยค่ายกล จึงไม่มีน้ำสะอาดให้ใช้ทำความสะอาด

ระหว่างที่หนึ่งหนึ่งกำลังขบคิดว่าควรทำเช่นไรถึงจะกำจัดกลิ่นเหม็นนี้ได้ เธอก็พลันได้ยินเสียงเด็กสาวเผ่าจิ้งจอกที่อยู่ข้างตัวเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเคร่งขรึมว่า “ที่นี่ยังมีพื้นที่บริสุทธิ์ที่ภูตคั่นช่องยังเข้าไม่ถึง ข้าสามารถพาทุกท่านไปได้”

ตั้งแต่นั้นนางยิธรูเข้าช่วย จนบัดนี้ยังเสนอหาที่ล้างตัวให้ แสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นของเผ่าจิ้งจอกนิรนาม ราวกับนางมีเจตนาจะผูกมิตรกับพวกเธอ

หนึ่งหนึ่งไม่เข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย ไม่รู้ว่ามิอุบายใดแอบแฝงหรือไม่ เธอจึงยกหน้าขึ้นเพื่อพิจารณาปีศาจจิ้งจอกให้ชัด ทันใดนั้นสายตาของเธอก็ประสานกับดวงตาของเด็กสาวคนนั้นพอดี

“ข้าช่วยพวกท่าน เพราะมีเรื่องอยากจะขอเรื่อง”

ปีศาจจิ้งจอกดูอายุน้อย ทว่าแววตากลับฉายความเคร่งขรึมและแน่วแน่เกินวัย สายลมอ่อนพัดปลายเส้นผมข้างแก้มให้พลิ้วไหว

เมื่อปิดผ่านมุมปากของนาง ก็นำพาเอารอยยิ้มน้อยๆ ติดมาด้วย “ข้ามีนามว่าเฉียวเหียน เป็นหนึ่งในเผ่าจิ้งจอกวิญญาณในดินแดน ลีลับแห่งนี้ เนื่องจากพวกเราตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี่มาหลายชั่วอายุคน จึงแทบไม่มีโอกาสติดต่อกับโลกภายนอก หากมีการล่วงเกินใดๆ ก็ขอภัยด้วย”

“มีเรื่องจะขอรู้?” หนึ่งหนึ่งมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว “เกี่ยวกับ ภูตคันท่องในทะเลสาบหรือไม่?”

เฉียวเหียนผงกศีรษะ กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ถูกต้อง”

นางเงิบไปครู่หนึ่ง คล้ายกำลังเรียบเรียงถ้อยคำ ก่อนจะขมวดคิ้วรูปใบหูลีเล็กน้อย แล้วเอ่ยซ้ำๆ ว่า “ทุกท่านคงไม่ทราบว่ แท้จริงแล้วภูตคันท่องที่อาละวาดอยู่ในทะเลสาบเกิดจากเผ่ามาร”

เผ่ามาร...

คำนี้สูญหายไปจากแดนบำเพ็ญเพียรมานานหลายปีแล้ว หนึ่งหนึ่ง ถึงกับใจสั่นเล็กน้อย เพราะเนื้อเรื่องนี้ในนิยายต้นฉบับไม่เคยมีการกล่าวถึงแม้แต่บ่อย

“เมื่อหลายปีก่อน เผ่ามารแทรกซึมเข้ามาในดินแดนลีลับ หมายจะแย่งชิงของวิเศษประจำเผ่าจิ้งจอกวิญญาณของเรา เมื่อเผ่าเรา ไม่ยอมจำนน จึงเปิดศึกใหญ่ขึ้น แต่ด้วยพลังที่ต่างกันมาก ทำให้ เกิดการบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก”

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ดวงตาของเฉียวเหียนเข้มข้มขึ้นอย่าง เห็นได้ชัด มือที่กุมคันธนูเฟลอปีบแน่น “บิดาข้าเป็นหัวหน้าเผ่า ท่าน ได้ทุ่มเทพลังบำเพ็ญตะบะทั้งหมดเพื่อสร้างค่ายกลขึ้นมา ใช้ลมปราณ ทั้งหมดของจิ้งจอกวิญญาณเป็นสื่อกลาง จึงสามารถโจมตีพวกมาร จนได้รับบาดเจ็บสาหัส และผนึกพวกมันเอาไว้ใต้ทะเลสาบได้สำเร็จ”

หญิงหนึ่งลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะถามว่า “เช่นนั้น...เผ่าของท่าน
ตอนนี้เล่า”

“ส่วนใหญ่ถูกฆ่าตายโดยฝีมือของเผ่าमार ผู้ที่เหลือรอดล้วน
บาดเจ็บสาหัส สูญสิ้นพลังวิญญาณทั้งหมด จึงได้แต่นอนพักรักษาตัว
อยู่บนเตียง”

เจียวเหียนเอ๋อ “ยามนั้นข้าบังเอิญลุ่มพวย และอาจเป็นความ
เห็นแก่ตัวของบิดามารดา ทำให้ข้าไม่เคยรู้เลยว่าพวกท่านสร้างค่ายกล
ขึ้น พร้อมวางแผนสละชีพไปพร้อมกับเผ่าमार เมื่อข้าได้สติขึ้นมา
ดินแดนลี้ลับก็กลายเป็นอย่างทุกวันนี้แล้ว”

ดินแดนลี้ลับมักอยู่ในสภาวะปิดผนึก คนนอกไม่อาจล่วงเข้ามาได้
และลัทธิวิญญาณหรือสูตรที่อยู่ภายในก็ยากจะหนีออกไปเช่นกัน

เมื่อเกิดศึกกับเผ่าमार จึงจอกวิญญาณยอมไม่อาจร้องขอความ
ช่วยเหลือจากโลกภายนอกได้ จึงทำได้เพียงพึ่งพากำลังของคนในเผ่า
อย่างยากลำบากเพื่อผืนดินท่านเอาไว้ ทว่าบัดนี้ บรรยากาศของสุขจึง
กลับดูสงบสุข เต็มไปด้วยชีวิตชีวา แทบไม่เหลือร่องรอยของการ
นองเลือดจากศึกใหญ่ในอดีต เว้นเพียงภูตคั่นช่องอันน่าสะพรึงกลัว
กับโคลนเลือดที่อยู่ในทะเลสาบ

สวีเยใช้เวลานานกว่าจะทำให้ใจให้สงบได้ หลังฟังเรื่องราวจบ
เขาก็เอ่ยถามเจียวเหียนอย่างประหลาดใจว่า “แล้วพวกเราจะช่วย
อะไรท่านได้”

“ท่านแม่บอกข้าว่าพลังของค่ายกลถดถอยลงทุกวัน หากปล่อยให้
เป็นเช่นนี้ต่อไป ความเป็นไปได้มากกว่าเผ่าमारจะทำลายค่ายกล
ออกมาได้อีกครั้ง”

แม้จะเป็นจิ้งจอกน้อย แต่เจียวเหียนก็ยังเป็นเพียงสาวน้อย

วัยเยาว์ เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ น้ำเสียงของนางเมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้จึงแผ่วไปด้วยความกังวลอย่างเห็นได้ชัด “ด้วยผลกำลังของข้าและคนในเผ่ายามนี้ คงต้านทานพวกมันไม่ไหวแน่ จึงจำเป็นต้องไปนำธนูจั่วรื้อ ซึ่งเป็นของศักดิ์สิทธิ์ประจำเผ่าจึงจอกที่สืบทอดกันมาเป็นระยะเวลาหลายปี ข้าถึงจะสามารถสังหารพวกมันให้สิ้นซากได้”

“ธนูจั่วรื้อ?” หญิงหนึ่งเข้าใจได้ในทันที “มันคือสมบัติที่เผ่ามารตั้งใจมาช่วงชิงใช่หรือไม่”

เหียวเหียนผิงกัศริชะ

“ข้าฯ ข้ารู้จัก!”

เฮ่อจื่อโจวซึ่งปกติอ่านหนังสือปกิณกะมาไม่น้อย รีบพูดขึ้นอย่างตื่นเต็นราวกับเคยเห็นชื่อธนูนี้จากที่ใดมาก่อน “ข้าได้ยินมาว่า ธนูจั่วรื้อเป็นของวิเศษที่ตกทอดจากยอดฝีมือสมัยบรรพกาล เคยใช้สังหารปีศาจและอสูรมานับไม่ถ้วน เล่าลือกันว่ามีพลังกลืนฟ้า ยิ่งดวงอาทิตย์ได้เลยทีเดียว เพียงส่งลูกธนูออกไป ก็ทำให้ดวงตะวันดับได้”

“มันไม่ได้วิเศษถึงขนาดนั้น”

จึงจอกน้อยถึงกับอึ้งไปเล็กน้อยเมื่อได้ยิน ก่อนหุ้ทั้งสองข้างจะยับเบาๆ “หากได้ธนูจั่วรื้อมาจริง ข้าก็อาจมีกำลังต่อสู้กับพวกมารได้ เพียงแต่คันธนูนั้นถูกเก็บรักษาไว้ในถ้ำซีเชียน และต้องใช้ป้ายหยกในการเปิดประตูถ้ำ...”

เหียวเหียนกัศริชะกล่าวเสียงเข้ม “ท่านพ่อเสียชีวิตในศึกใหญ่ครั้งนั้น ป้ายหยกถูกหงส์ไฟแห่งภูเขาสีซานแย่งชิงไปซ่อนไว้ในถ้ำเพื่อดุดจับพลังวิญญาณ พลังบำเพ็ญตบะของข้ายังไม่แก่กล้าพอ ไม่สามารถเอาชนะมันได้ หากทุกท่านไม่ยอมช่วย เมื่อภูตคันท้องทำลายค่ายกลออกมา ดินแดนลี้ลับจะต้องถึงคราวสูญสิ้นอย่างแท้จริง!”

สวี่เย่เก็บำคำพูดไว้ในใจไม่อยู่ “แต่ตอนนี้พวกเราอยู่ในการทดสอบของงานชุมนุมลิบทิศ ถ้ามันแต่ไปแย่งชิงธนูจั่วรีอ ถึงตอนนั้นจำนวนป้ายคำสั่งอาจจะรั้งท้าย...”

เฮ่อจื่อโจวตอบคิระชะของเขาทันที “ถึงตอนนี้ท่านยังจะคิดถึงเรื่องการทดสอบอีกหรือ! เหล่าผู้อาวุธโสที่เฝ้าดูอยู่หน้าคั่นถ้องเวท คิดว่าพวกเขาจะไม่รู้หรือว่าพวกเรากำลังเผชิญหน้ากับเรื่องใดอยู่”

ในฐานะคนรักนียายสายพินที่พระเอกเก่งกาจ เฮ่อจื่อโจวล้ำวางเดิมพันด้วยเงินค่าขนมเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม หากพวกเขาสามารถไขความลับของเหตุการณ์เหนือความคาดหมายนี้ได้ พวกเขาจะไม่เพียงไ้สู่ขั้นชั้นสวรรค์¹ แต่จะต้องได้รับคำชื่นชมจากเหล่าผู้อาวุธโสเป็นแน่และไม่แน่ว่าพวกเขาอาจได้ผ่านเข้าสู่รอบสองไปเลยก็ได้

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหนูเผยจี้ยังมืวงแหวนนำโชคของพระเอกอยู่ภายใต้วงแหวนบนคิระชะนี้ เดินตามเขาไว้อย่างไรก็ถูกทาง

“ช่วยอย่าไม่ให้ทุกท่านช่วยเหลือเปล่าๆ แน่นอน”

เมื่อเห็นท่าทีของเฮ่อจื่อโจว เฉียวเหยียนก็ลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เผ่าจิ้งจอกวิญญาณเป็นเจ้าของดินแดนลี้ลับแห่งนี้ ทันทีที่ได้ธนูจั่วรีอมา ข้าจะมอบสมบัติล้ำค่าเป็นการตอบแทน”

เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ สวี่เย่ก็ไม่เอ่ยอะไรอีก

“เช่นนั้น...” เด็กสาวเผ่าจิ้งจอกระบายลมหายใจเบาๆ แล้วยิ้มพูที่ต้งสูงเพราะความเครียดตกคล้อยต่ำลง น้ำเสียงของนางไม่ต้งเครียดและแสร้งทำตัวให้โตกว่าอายุเหมือนก่อนหน้านี้อีกต่อไป “หากพวกท่านยินดีจะช่วยเหลือ...ก็โปรดตามข้ามา”

¹ มาจากสำนวน ‘ผู้หนึ่งบรรลุธรรม ไ้สู่ขั้นชั้นสวรรค์’ หมายถึง คนหนึ่งคนทำสิ่งใดบรรลุผล ผู้อยู่รอบข้างก็พลอยได้รับผลนั้นไปด้วย

เจียวเหยียนพาพวกเธอเดินทางมายังแหล่งน้ำเพียงแห่งเดียวที่สามารถ
ให้ได้ภายในดินแดนลี้ลับ

ตั้งแต่หญิงสาวปรากฏตัวขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หนึ่ง
ก็อดรู้สึกหวาดระแวงและนึกกลัวลูกจิ้งจอกตนนี้ไม่ได้

แต่เมื่อเห็นว่านางเดินทางอย่างคล่องแคล่ว ราวกับคุ้นเคยกับ
สภาพแวดล้อมรอบตัวเป็นอย่างดี อีกทั้งยังพาทุกคนมาถึงแหล่งน้ำ
ที่ปลอดภัย หนึ่งจึงเริ่มมั่นใจว่า นางคือเผ่าจิ้งจอกที่ถือกำเนิด
ในดินแดนลี้ลับนี้จริง ๆ

เพียงแต่...เรื่องธนูจั่วรื้อกับเผ่ามาร ยังไม่รู้ว่ายังมีความลับใด
แอบซ่อนอยู่หรือไม่

เมื่อคิดดูแล้ว เธอคงถูกเหตุการณ์ในเมืองเจียหลานและ
ภาพลวงตาในเมืองเอ๋อเจิงทำให้ระแวงจนจิตใจยำแย่ ถึงได้กลายเป็น
เช่นนี้ แค่ว่าอะไรนิดหน่อยก็หวาดระแวงคิดไปเองสารพัด แต่หาก
จะให้ปฏิเสธอย่างไรเสีย เธอก็กลัวว่าสิ่งที่อีกฝ่ายพูดมาอาจเป็น
ความจริง

ถึงตอนนั้น เมื่อดินแดนลี้ลับถูกปิดผนึกอีกครั้ง เผ่ามาร
ออกอาละวาด เผ่าจิ้งจอกวิญญาณที่เหลืออยู่ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้
คงไม่มีทางรอด

‘แหล่งน้ำ’ ที่เจียวเหยียนเฝ้าตั้งอยู่ใต้น้ำตกแห่งหนึ่ง สายน้ำ
อันเชี่ยวกรากไหลจากยอดผาสูงส่งลงมารวมกันเป็นทะเลสาบรูปวงรี
ขนาดใหญ่ กลางทะเลสาบมีเสียงน้ำกระทบดังกึกก้อง ละอองน้ำสีเงิน
กระทบกับผิวน้ำทะเลสาบเกิดเป็นละอองฟุ้งกระจาย แสงสีเงิน
ระยิบระยับราวเกล็ดหิมะนับไม่ถ้วน คล้ายผ้าแพรไหมสีเงินบริสุทธิ์
ทอดตัวลงมาจากฟากฟ้า หยดน้ำกระเซ็นดูไข่มุกใสเม็ดงาม

เช่อจื่อโจวถูกโคลนที่เปราะเปื้อนทั่วร่างกายจนแทบอยากตาย
ว่าเขายังคงหวาดระแวงแหล่งน้ำในดินแดนลี้ลับแห่งนี้ จนกระทั่งเห็น
เฉียวเหียนยืนมือจุ่มลงไปในน้ำ เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาถึง
กล้าเดินลงไปในทะเลสาบพร้อมผืนความกลัวอย่างรุนแรงเอาไว้

ส่วนคนที่เดินลงน้ำไปพร้อมกับเขาคือ สวีเย่ที่ถูกเช่อจื่อโจว
ป้ายโคลนใส่จนเลอะเทอะไปด้วย

หนึ่งหนึ่งกับผุยจีไม่สนใจจะดูพวกเขาสองคนอาบน้ำด้วยกัน
เหมือนคู่ยวนยาง ทั้งคู่จึงหันหลังมองไปทางอื่นพร้อมกันอย่างรู้ใจ

น้ำตกแห่งนี้ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในป่าบนเชิงเขา เมื่อทอดสายตา
มองออกไปจะเห็นว่รอบๆ มีกระท่อมไม้ตั้งเรียงราย เด็กชายคนหนึ่ง
มีหูจิ้งจอกหันมาเจอกับสายตาของพวกเขาหนึ่งหนึ่ง หางฟูๆ ที่อยู่ด้านหลัง
จึงโบกสะบัดไปมา ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ก่อนรีบวิ่งหายเข้าไป
ในกระท่อมหลังเล็ก

“คนนั้นเป็นน้องชายที่อยู่บ้านข้างๆ ของข้า”

เมื่อมาถึงที่นี่ มุมปากของเฉียวเหียนก็เผยรอยยิ้มน้อยๆ
ออกมา นางเอ๋ยเสียงเบา “ตอนเกิดศึกใหญ่ เขายังเป็นแค่ทารกอยู่
ในผ้าอ้อม เวลาที่คนในเผ่าที่ยังเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ เหลือเพียง
ข้ากับเขาเท่านั้น”

หนึ่งหนึ่งนึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของเฉียวเหียน จึงเปลือถาม
ออกไปโดยไม่รู้ตัวว่า “เผ่าจิ้งจอกคนอื่นๆ ที่ร่วมสร้างค่ายกล...ผ่าน
มานานถึงเพียงนี้แล้ว ยังไม่พินตัวกันอีกหรือ”

“ไม่ใช่เพียงสูญเสียพลังวิญญาณไปตอนสร้างค่ายกลเท่านั้น
แต่พวกเขายังได้รับบาดเจ็บสาหัสจากเผ่ามารอีกด้วย”

เฉียวเหียนตอบเสียงเศร้า “ทั้งทะเลแห่งจิตสำนึก จุดต้นเถียน

และเส้นลมปราณทั้งหมดของพวกเขาได้รับความเสียหายอย่างหนัก
ได้แต่อาศัยสมุนไพรวิญญานที่เข้าเก็บมาทุกวัน ถึงพื้นพื้นตัวขึ้นมา
ได้บ้าง”

ทะเลแห่งจิตสำนึกได้รับความเสียหาย? ช่วงเหมือนอาการของ
เวนเฮ้อเหมียน

หัวใจของหนึ่งหนึ่งกระตุกเล็กน้อย “แม่นางเจียว ท่านรู้วิธีการรักษา
โรคนี้หรือไม่”

“ข้าได้ยืนยันว่ามีสมุนไพรล้ำค่าสองสามชนิดที่สามารถรักษาได้
แต่...”

เจียวเหยียนยังพูดไม่ทันจบ ก็พลันชะงัก นางโน้มหน้าแล้วร้อง
เบาๆ “ท่านแม่ ท่านออกมาได้อย่างไร”

หนึ่งหนึ่งเงยหน้าขึ้นตามเสียง ก็เห็นเงาของคนผู้หนึ่งนั่งอยู่บน
รถเข็นหน้ากระท่อม

นางเป็นสตรีที่มีรูปโฉมงดงามจับใจ ผิวขาวเนียนละเอียด
ผมดำขลับสลวย แม้เอนกายอยู่พึ่งพนักเก้าอี้อย่างสงบนิ่ง ก็ยังแผ่
กลิ่นอายอ่อนโยนออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

ทว่าน่าเสียดายที่นางดูอ่อนแอเกินไป อาจเป็นเพราะพลังวิญญาน
ถูกใช้จนหมดสิ้น หรือเพราะร่างกายทรุดโทรม เส้นผมทั้งศีรษะ
ของนางจึงกลายเป็นสีเทาขาวราวกับหิมะ ดวงตาขุ่นมัวไร้ประกาย
คล้ายหยกงามที่ถูกฝุ่นปกคลุม

“ท่านแม่เป็นห่วงความปลอดภัยของข้า จึงไม่อนุญาตให้ข้าไป
ตามหาหนุजूว์รื่อ” เจียวเหยียนกตเสียดใจให้เบาลงจนเหมือนกระซิบ
“พวกท่านอย่าเผลอพูดออกไปเชียวนะ”

หนึ่งหนึ่งผงกศีรษะอย่างว่าง่าย

“แม่ได้ยืนยันว่าเจ้าพาแขกมา”

มารดาของเฉียวเหียนไถเอาๆ นางให้เด็กชายที่อยู่ด้านหลัง เซ็นรถออกมาอย่างระมัดระวัง ยิ่งอีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ หิ้งหนึ่ง ยิ่งเห็นร่างกายของมารดาเฉียวเหียนไถชัดเจน ร่างกายนางชุ่มฉอม จนเหลือแต่กระดูกจากโรคภัยที่รุมเร้า

ต่างจากบุตรสาว มารดาของเฉียวเหียนไถมีนิสัยอ่อนโยนยิ่งนัก นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ทุกถ้อยคำล้วนแผ่รอยยิ้มละมุน “ข้าคือ มารดาของเฉียวเหียนไถ ท่านนักพรตทั้งสองเรียกข้าว่าจินเหนียงก็พอ”

ครั้นเอ่ยจบ นางก็เงยหน้าขึ้นมองบุตรสาว ก่อนจะโอ้ออกมา อีกครั้ง “เฉียวเหียนไถไปชงชาให้แขกสิ”

เฉียวเหียนไถเชื่อฟังมารดาเสมอ แม้ในใจจะกังวลว่าแผนของตน อาจถูกเปิดเผย แต่สุดท้ายก็ยังตอบรับเบาๆ ว่า “เจ้าค่ะ” ก่อนจากไป นางยังรีบส่งสายตาให้หิ้งหนึ่ง แวตานั้นสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

หิ้งหนึ่งไม่เคยหักหลังสหายร่วมกลุ่มอยู่แล้ว เธอจึงตั้งใจ จะปิดปากให้สนิท แต่คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินจินเหนียงพูดขึ้นทันทีว่า “เด็กคนนั้นขอร้องให้พวกท่านช่วยตามหาธนูจั่วร้อใช้หรือไม่”

หิ้งหนึ่งถึงกับอึ้ง รีบเหลือบตามองไปทางเผยจี้ที่อยู่ข้างๆ อย่างรู้สึกผิด

“ข้าเป็นมารดาของนาง จะไม่รู้ใจเฉียวเหียนไถได้อย่างไร”

จินเหนียงเห็นดังนั้นก็ยกแขนเสื้อขึ้นปิดปาก หัวเราะเบาๆ “ท่านนักพรตทั้งสองไม่จำเป็นต้องปิดบัง อย่าว่าแต่จะได้ธนูจั่วร้อมา หรือไม่ พวกท่านต้องเอาชนะอสูรหงส์ไฟตัวใหญ่ที่เฝ้าธนูเสียก่อน หรือ ต่อให้ท่านได้ธนูจั่วร้อมาแล้ว จะทำอะไรต่อไป ด้วยศักยภาพของ เด็กคนนั้น จะรับมือกับเหล่ามารระดับจินตันและหยวนอิงนับร้อย

ในค่ายกลได้อย่างไร”

จินเหินยงหุบยิ้ม น้ำเสียงอ่อนแรงลงมาก “ข้ากับคนอื่นๆ ในเผ่าล้วนได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่ต้องพูดถึงการจะออกจากดินแดนลี้ลับแห่งนี้ แค่จะเดินยังยากเต็มที เดิมทีเสี่ยวเหียนมีโอกาสนะไปจากที่นี่ แต่นางกลับอยู่ต่อเพื่อพวกเรา ไม่ทราบว่าย่านนักพรตทั้งสองท่านจะสิ้นสุดการทดสอบเมื่อใด”

หนึ่งหนึ่งตอบตามความสัตย์จริง “อีกสามวันข้างหน้าเจ้าคะ”

“สามวัน...”

จินเหินยงหลบตาลง พิมพ์เบาๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “หวังว่าท่านนักพรตจะไม่ทำเรื่องโง่เขลาพร้อมกับเสี่ยวเหียน แม้ธนูจั่วรื้อจะเป็นคัสตราเทพบรรพกาล แต่ก็ไม้อาจสกัดการรุกรานของเผ่ามารจำนวนมากมายขนาดนั้นได้ อีกสามวันต่อจากนี้ เมื่อประตูดินแดนลี้ลับเปิดออก ข้าจะกล่อมให้เสี่ยวเหียนไปจากที่นี่”

หนึ่งหนึ่งถึงกับชะงักไปเล็กน้อย “แล้วพวกท่าน...”

“พวกเราเป็นแค่ปีศาจใกล้ตายเท่านั้น”

จินเหินยงเงยหน้าขึ้น แม้ดวงตาจะขุ่นมัว แต่แววตากลับแฝงรอยยิ้มบางเบา “การผนึกเผ่ามารได้ผลลัพท์ลงบาเพ็ญตบะของข้าไปเกือบหมดแล้ว ประกอบกับบาดเจ็บสาหัสที่ไม่อาจรักษาให้หาย ทุกวันนี้แค่ฝึกรักษาค่ายกลไว้ก็ลำบากเต็มทีแล้ว”

เผยจี้เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่เคยทำมาก่อนว่า “รักษาค่ายกล?”

“ถูกต้อง” จินเหินยงมองเผยจี้ แววตาเต็มไปด้วยความสนใจ “เสี่ยวเหียนไม่รู้เรื่องนี้ นางจึงไม่ได้บอกกล่าวพวกท่าน ค่ายกลยังอยู่ได้ก็เพราะข้ากับพี่น้องในเผ่าที่ยังอยู่ช่วยกันหล่อเลี้ยงด้วยพลังวิญญาณที่เหลือเพียงน้อยนิด

“แต่ช่วงหลังมานี้ พลังวิญญาณเริ่มร่อยหรอลงเรื่อย ๆ จนค่ายกลแทบจะคุมพวกมันไม่อยู่...คิดว่าคงไม่เกินสิบวัน ถึงตอนนั้นต่อให้ไม่ตายเพราะพลังหมด ก็ต้องตายเพราะโรคเก่าในร่างกายอยู่ดี”

เพราะพวกเขาเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อประคองค่ายกลไว้ในแต่ละวัน ต่อให้เฉียวเหียนนอกเสาะหาสมุนไพร่ล้ำค่าทั่วดินแดนลี้ลับ ก็ไม่อาจทำให้อาการของคนในเผ่าดีขึ้นแม้แต่น้อย

เฉียวเหียนไม่มีทางรู้เลยว่า ขณะที่นางพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อคนในเผ่า พวกเขากลับยอมสละชีวิตอย่างไม่เสียดาย ใช้พลังทั้งหมดของคนในเผ่า เพียงเพื่อให้นางมีชีวิตรอดต่อไป

และอีกสิบวันต่อจากนี้ เมื่อดินแดนลี้ลับปิดตัวลง ค่ายกลพังทลาย เผ่าจึงจกวินญาณที่ถูกขังอยู่ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้ก็ยอมหนีไม่พ้นชะตากรรมถูกเผ่ามารกลืนกินจนสูญสิ้น

“ข้ารอคอยมานานหลายปี หวังว่าสักวันหนึ่งเมื่อดินแดนลี้ลับเปิดออก ข้าจะส่งเฉียวเหียนออกไปจากที่นี่”

ฉินเหนียงเอ่ยว่า “อย่างน้อยการที่พวกเราต้องใช้ร่างกายบอบช้ำคอยประคองค่ายกลมานานหลายปีก็ไม่สูญเปล่า โลกภายนอกยังมีสิ่งแปลกตาและงดงามอีกมากมาย เด็กคนนั้นจะต้องชอบแน่ๆ”

หลังจากสิ้นเสียงคำพูดของนาง ก็มีเสียงฝีเท้าสาวน้อยดังขึ้นจากทางด้านหลัง ไม่ปิดบังใดๆ ทั้งสิ้น

สตรีรูปร่างซูบผอมเอานิ้วชี้แตะริมฝีปาก ยิ้มน้อยๆ พรางท่ามือ บอกให้พวกเธอเงียบไว้ “นี่เป็นความลับระหว่างพวกเรา โปรดอย่าบอกเฉียวเหียน อย่างน้อย...ขอให้ข้าได้อยู่ร่วมกับนางอย่างมีความสุขในช่วงสามวันสุดท้ายนี้เถิด”

หนังสือรู้สึกหนักอึ้งในใจ

การเปลวไปล่วงรู้ความลับของผู้อื่น โดยเฉพาะความลับที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้รู้สึกสบายใจนัก

ในขณะที่เฉียวเหียนไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น หลังจากเฮ้อจื่อโจวกับสวี่เย่อบน้ำเสร็จ นางก็พาทั้งสี่คนมุ่งหน้าไปยังภูเขาซีซานด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

ระหว่างทางหนังสือครุ่นคิดไม่หยุด และรู้สึกว่าการนี้น่าจะยังพอมีทางออกอยู่บ้าง

อย่างเช่น แม้ว่าผู้อาวุธจะไม่สามารถเข้ามาในดินแดนลับได้ หลังจากถูกปิดผนึก แต่ในดินแดนลับยังมีศิษย์สำนักเซียนอยู่ไม่น้อย หากรวมพลังกันต่อสู้กับเผ่ามาร ผลลัพธ์อาจจะไม่เลวร้ายมากนัก

แต่ถ้าเลือกทางนั้น ก็หมายถึงต้องเอาชีวิตของผู้อื่นมาเดิมพัน

จินเหนียงกล่าวไว้แล้วว่าเผ่ามารแต่ละตนมีพลังบำเพ็ญตะบะระดับจินตันกับหยวนอิง การต่อสู้ในศึกใหญ่ครั้งนี้ย่อมต้องมีการเสียสละ แต่การเอาชีวิตของศิษย์จำนวนมากไปแลกกับชีวิตที่เหลือเพียงลมหายใจสุดท้ายของเผ่าจึงจอกวิญญาน...

นี่มันใจทรยศ² ตามตำราแท้ๆ หนังสือคิดเท่าไรก็หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้

² หรือ Trolley Problem เป็นการทดลองทางความคิดเชิงจริยธรรมที่คิดขึ้นโดยฟิลิปา ฟุต ในปี ค.ศ. 1967 โดยใจทย์ถามว่า มีรถรางคันหนึ่งกำลังวิ่งบนรางรถไฟ บนรางข้างหน้ามีคน 5 คนกำลังถูกมัดอยู่และไม่สามารถขยับตัวได้ รถรางคันดังกล่าวกำลังวิ่งไปหาพวกเขา ส่วนคุณกำลังยืนอยู่ข้างคันโยกที่ตั้งอยู่ในระยะทางไกลจากรางรถไฟ ถ้าคุณดึงคันโยก รถรางจะสับเปลี่ยนเส้นทางไปอีกรางหนึ่ง แต่ทว่าคุณสังเกตเห็นว่าบนรางนั้นมีคนอยู่ 1 คน และคุณมี 2 ทางเลือก คือ ไม่ทำอะไรและปล่อยให้รถรางสังหารคน 5 คนบนรางหลัก หรือ ดึงคันโยก ส่งผลให้รถรางเปลี่ยนเส้นทางและสังหารคน 1 คนบนรางนั้น

เฮ่อจื่อโจวกับสวีเย่ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล ทั้งสองเลยหัวเราะ
พูดคุยกันไปตลอดทาง

แม้ภายนอกเหี้ยมเหียนจะดูเจียบขี้นเป็นผู้นิ่งใหญ่ แต่แท้จริง
แล้วนางก็เป็นเพียงเด็กสาวไร้เดียงสาคนหนึ่ง เนื่องจากแทบไม่เคย
ติดต่อกับคนภายนอก นางจึงไม่รู้ว่าจะต้องพูดคุยอย่างไร พอได้ยิน
เฮ่อจื่อโจวกับสวีเย่ผลัดกันพูดผลัดกันคุย แววตาของนางก็พลัน
มีประกายเล็กๆ แวบผ่าน

“ถ้าได้สมบัติในดินแดนลี้ลับมาจริง ตอนพวกเรากลับออกไป
ต้องร่ำรวยแน่นอน!”

เฮ่อจื่อโจวที่ได้กินโอสกล้ำค่าของสวีเย่เข้าไป ทำให้บาดเจ็บ
ภายนอกดีขึ้นมาก กำลังเล่าชีวิตซัดสนของตนเองอย่างออกรส “พวกเจ้า
ไม่รู้อะไร สมัยก่อนเวลาฝนตก ข้าลงจากเขาไปหาประสบการณ์ แล้ว
ถูกรถม้าหุๆ ที่วิ่งผ่านมาทำน้ำกระเด็นใส่ เจ้าของรถม้าไม่เพียง
ไม่ขอโทษ ซ้ำยังหัวเราะเยาะอย่างวางใจอีกต่างหาก เรื่องเช่นนี้มันหนัก
ได้หรือ! นับจากนั้นข้าก็ตัดสินใจแล้วว่าวันหน้าข้าจะต้องมีเงิน...”

ยิ่งพูดเขาก็ยิ่งอารมณ์พลุ่งพล่าน สุดท้ายก็กำหมัดแน่น “เพื่อ
ชื่อร่มของตัวเองให้ได้!”

“ท่านไม่มีความทะเยอทะยานเลยหรือ” สวีเย่ถลึงตาใส่เขา
“ข้ามิได้ตอบรับงานนี้เพื่อสมบัติหรอกนะ”

เฮ่อจื่อโจวแค้นเสียงหัวเราะเยาะ พลังพูดจาประชดประชันว่า
“ไม่จริงกระมัง ไม่มีทาง คงไม่มีคนที่กล้าเสี่ยงอันตรายขนาดนั้น
เพราะอยากเอาใจศิษย์พี่หญิงหรอกมัง”

คำพูดนั้นแทงใจดำจนสวีเย่หูแดงเถือกทันที

“อย่างสวีเย่นี่นะ” เฮ่อจื่อโจวหัวเราะเยาะ ก่อนหันไปพูดกับ

เผยจี “ต่อให้สุดท้ายเขาได้ครองคู่กับศิษย์พี่ชูจริง ก็คงกลายเป็นทาส ภรรยา แบบที่ยกเงินทั้งหมดของตัวเองให้แน่ๆ ศิษย์น้องเผย เจ้าห้าม เลียนแบบเขาเด็ดขาด”

สวีเยไม่พอใจ “ท่านพูดอะไรนะ!”

นี่ไม่ถึง นี่ไม่ถึงเลยจริงๆ

เฮ้อจื่อโจวทำเสียงจี๊จะพลางโคลงคิระ เพราะการที่เจ้าหนูคนนี้ จะฮึดสู้ขึ้นมาสักครั้งมีไ้เรื่องง่าย

ทว่าชั่วพริบตาต่อมา เขากลับได้ยินสวีเยพูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “สิ่งใดเรียกว่า ‘เงินของข้า’! ข้าหรือจะมีเงิน อย่างไรเสีย ทั้งหมดก็ต้องเป็นของศิษย์พี่หญิงอยู่แล้ว!”

หนึ่งหนิงที่อยู่ด้านข้างทนไม่ไหว ถึงกับเฝ้าริมฝีปากกลั่นหัวเราะ ในโลกที่เธอกับเฮ้อจื่อโจวเคยมีชีวิตรอยู่ ผู้คนมักเรียกพฤติกรรมแบบนี้ว่า ‘สุนัขขี้ประจบ’ แต่ระดับสวีเย เขาคงไม่ใช่สุนัขขี้ประจบธรรมดา นี่มันคือวิวัฒนาการขั้นสุดของสุนัขขี้ประจบ เป็นราชันของการตามติดที่ยืนหยัดอยู่บนจุดสูงสุดของโลกแห่งการประจบประเจง...หมาป่าขี้ประจบ

ในดินแดนลึกลับแห่งนี้ไม่สามารถหาเหินด้วยกระบี่ ทุกคนจึงต้องเดินเท้าตามเหียนเหียนฝ่าผืนป่าไปที่ละก้าว ค่อยๆ มุ่งหน้าไปตามทางเดินในป่า ใช้เวลาเดินอยู่ครึ่งชั่วโมง ก็กลับสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิรอบตัวที่สูงขึ้นอย่างฉับพลัน

ฝูงวิหคพากันหลบซ่อน ป่าไม้รอบด้านค่อยๆ หายไป ยิ่งเดินลึกเข้าไปมากเท่าใด ก็ยิ่งเห็นเพียงซากต้นไม้แห้งเหี่ยวเหมือนโครงกระดูก กิ่งก้านที่เหลืออยู่ไม่ต่างจากคิระของคนที่เหลือผมไม่ก็เส้น ดูน่าสงสาร

ยิ่งนัก กิ่งไม้แห้งกับสะเก็ดไฟลอยคว้างในอากาศ พื้นดินสีแดงกลืนเป็นเนื้อเดียวกับท้องฟ้า

“ที่นี่คือที่พำนักของหงส์ไฟ” เฉียวเหียนเอ๋อ “ทุกท่านถึงภูเขาสีซานแล้วเจ้าคะ”

ทดลองอ่าน